דזען דזעלען אלע גליקלאך זיין?

(א פרייער געזאנג לכבוד דעם אנקומענדען ערשטען מאי.)

פון שמאי.

דזען עס דזעט קיין גרויסע עשירות
און קיין גרויסער דלות זיין,
דזען אין שעהנע פרייע דירות
דזעט דער קבצן אויך אריין.
דזען די ארבייט דזעט זיך צאלען,
אזוי פיעל ווי מען דארף,
און מיט די סקעבאטשעס,
דזעט מען מאכען קורץ און שארף.
דאן דזעט יעדער גליקלאך זיין.

דזען דער שלום דזעט רענירען,
מלחמה דזעט זיין אויס.
מען דזעט מער ניט פאבריצירען,
קאנאנען שטארק און גרויס.
דזען די שטאלצע גענערעלער
דזעלען זיצען אין דער היים,
און אנשטאט מאכען בעלער,
בויען הייזער, קנעטען ליים.
דזען די גראפען און פירשען
דזעלען נעהן פוצען, בארשטען,
זעגען, שניידען, הובלען פיין,
דאן דזעט יעדער גליקלאך זיין.

דזען דער ארבייטער דזעט האבען
דזיפיעל זיין פראצע האט די דזערט,
שקלאפעריי דזעט זיין באגראבען
גאנץ טיעף אין דער ערד.
דזען דער נאר דזעט ענדליך דזיסען,
דזאס עס בעדענט אים דזירקליך גוטס
און פאליטישענס דזעלען ניט דזיסען
פאר דזעמען מען ניט די „דזאוטס".
דאן דזעט יעדער גליקלאך זיין.

דזען דער פאלקס פאראיין, די פעדעראציע
און דער מושב זקנים אפילו,
דזעלען מיט א נייער קאמבינאציע,
באלאנגען צו דער קהלה.
קראנקע דזעלען מער ניט זיין,
די לופט דזעט זיין פון עיפיש ריין,
און אהן אב, קאהאנ'ס פראטעסט,
דזעט די „פרייהייט" נעהן „פארדזערטס".
דער „טאג" און „מארגען־זשורנאל",
דזעלען מער ניט שרייבען מיט גאל,
דער מעגש דזעט זיין צום מעגשען
גוט פון אנפאנג ביז צום סוף.
מען דזעט ניט נעהן זיך בענשען,
ניט ביים גלח, ניט ביים רב,
איינער דזעט זיין דעם צווייטען געטריי,
ווי דער טאג פון ערשטען מאי.
דאן דזעט יעדער גליקלאך זיין.

ימים טובים אין סאוויעטען רוסלאנד

פון א יעווסעקישען קאלענדער

ט"ו ניסן: — געפאקט א בורזשוי עסען טרוקענע מצה, קאנפיס־קירט דעם גאנצען זאפאס, דערפאר עסען מיר מצה...

ל"ג בעומר: — פארכאפען ביי א חברה קונדסים האצערנע ביקסען, שווערדען, פולעמיאטען און אנדערע גע־ווערה אהן דער ערלויבעניש פון „וויציק". צוליעב דעם טוען מיר מלחמה האלטען מיט'ן אידישען דת, און מיר פראווען א יומא דפגרא.

שבועות: — עפעס האבען זיך אידען גערייט צו באקומען א נייע תורה, מסתם א מענשעוויסטישע. מיר האבען זיך דערוואוסט און צושטערט זייער פלאן — מאכען מיר יום־טוב.

שבעה עשר בתמוז: — היינט פאסטען די פאנאטיקער, בלייבען זייערע פארציעס פאר'ן מלוכה־אוצר — מאכען מיר א יום־טוב.

תשעה באב: — היינט איז צושטערט געווארען די מויער, וואס עס האט אפגעטיילט דעם פועלי־ציוניזם פון דריטען אינטערנאציאנאל, דאריבער פאס־טען מיר א תענית.

ראש השנה: — א 32־טעל טייל פון מאראזוו'ס פאבריק האט אנ־געהויבען ארבייטען, צובלאזען מיר עס אויף דער גאנצער וועלט אלס נצחון פון אונזער „עפ".

יום־כפור: — די גאנצע וועלט שלאגט מיט אונז כפרות און שטעלט נאך אונז ליכט — עסען מיר קדחת.

סוכות: — היינט אנטלויפען אלע בורזשען פון די הייזער און לאזען זייער רייכטום אויף הפקר. מאכען מיר עס יום־טוב'דיג.

שמחת תורה: — היינט פיי־ערען מיר דעם 12־טען יארצייט, זייט מען האט אויסגעשטראכען דעם „לא תנוב". ווילען מיר א הקפה — אבער קיינער וויל נישט געבען...

פורים: — אלע בורזשואעס האב־בען זיך געוואלט פארשטעלען און קאנ־פיסקירען, מיר האבען זיי דעסמאסקירט, מאכען מיר יום־טוב.

מיין חבר ראדיא טעלענראפידט

(במקום פעליעטאן)
פון אברהמל.

מען זאגט אז

עס זענען פאראן מאמענטען אין לעבען, וווען מיר זענען אומשטאנד זיך אליין איבערצייגען, ליידער נוצען מיר זיי נישט אויס.

* * *

אלע פארשטעהן הייסט נישט נאר אלץ מוחל זיין, נאר — נישט האבען וואס מוחל צו זיין.

* * *

רוהם איז פונקט אזוי ווי לאם, א צו גדויסע פארצייע פארגעבעלט דעם גייסט.

* * *

די בלום פון ליעבע בליהט זעהר אפט אין די הערצער פון מענשען. זי האט נאר יעדעס מאל אן אנדער קאליר.

* * *

אז מען ווייס א סך וואס מען דארף נישט וויסען, מיינט מען, אז מען קען א סך, וואס מען האט נישט געלערענט.

צי איך טויט בין, צי איך לעב, צי אין חלום אונטער הימלען איך אויף ווייסע פליגען שוועב? !...

קיינער דעמאנסטרירט אין גאס ניט געגען "קלעריקאלען" פעסט, קינדער פרעסען ניט קיין חמץ ביי "בעזשבאזשניקעס" אויף קעסט...

רוהיג שלעפען זיך קוסטארען נאך "בורזשויעס" שטאלץ אין שוהל, און אויף היסב־בעטען ווייסע ווערט פארוועגדעט יעדע שטוהל...

שפריצען

פון יהושע זינגער

אין האליוואוד ווערט יעצט פארר־נירט א פילם, וואו אלע אנטיילנעהמער, ווייגען בלויז פרויען.

זעהט איהר, דאס וועט שוין טאקי אויף אן אמת זיין א הונדערט פראצענ־טיגע טאקי.

* * *

איך בין געגאנגען מיט מיינעם א פריינד, אנקוקען א פארנישד רום.

זאגט צו אונז דער בעל־הבית מיט שטאלץ:

"איהר ווייסט ווער עס האט גע־וואוינט אין דער רום? — א אידישער אקטיאר!"

פרעג איך איהם, נו, האט ער אייך איבערגעלאזען עפעס אן אנדענקונג?

דער איד האט אראפגעלאזען די אויגען און געזאגט שטיל:

"יעס, א חוב פאר פיער מאנאטען רענט!"

* * *

פארוואס נעהמט אן א פרוי דעם מאנ'ס נאמען נאך דער חתונה? — פרעגט אונז א יונגערמאן.

פארוואס ניט? נאך דער חתונה נעהמט זי דאך ביי איהם צו אלעס!

* * *

איך האב ביי מיין רייכען שכן, נעקסט דאר, געהערט פאלגענדען גע־שפרעך דורכ'ן טעלעפאן:

"האללא! איך וויל א באקס פאר צוויי!"

"עס טוט אונז זעהר לייד. מיר האב־בען ניט קיין באקס פאר צוויי. מיר קענען אייך נאר געבען א באקס פאר איינעם".

"אזא אויסכאפעניש איז דאס ביי אייך?"

"ניט קיין אויסכאפעניש, נאר מיר האבען נאר א באקס פאר איינעם".

"איך פארשטעה אייך. ניט. רייד איך צום אידישען טעאטער?"

"ניין, איהר רעדט צום אידישען אנדערטייקער."

* * *

א פערד איז דער בעסטער פריינד פון מענשען, זאגט א נאטור־פארשער.

נאטירליך, ניט דאן, וווען מען הויבט אויף איהם אן צו שטעלען "בעטס".

* * *

איך בין אריינגעגאנגען צו מיינעם א פריינד, א רייכען מאנופעקטשורער אין אפיס. פרעג איך ביים בוק־קיפער, זעה נאר, וואו איז אייער שעהנע סטענאגראפיסטין, פעני?

"איהר האט נאר ניט געהערט? זי איז אנטלאפען די צווייטע טעג יום טוב און צונעגומען דעם באס'ס גאנצע געלד!" מקוה!"

"נו, קלאגט ער איהר איצט אין קאורט?"

"נא, ער איז געלאפען מיט איהר!"

* * *

די לעצטע יאהרען האבען פרויען אלס וועגינגער שאנסען, צו דערגרייכען זייער אלד־איידזש, — שרייבט א פראפעסאר.

שור! וואס פאר א שאנס קען האבען היינט א פרוי צו ווערען אלט, אז עס האלט אין איינצוקומען נייע ביוטי־פארלארס!

* * *

דער רב האט אדרעסירט די יונגע תלמידים'לאך פון די ערשטע קלאסען אין דער תלמוד תורה, און געזוכט צו מאכען אויף זיי א טיעפען איינדרוק:

"אין רוסלאנד זענען דא מיליאנען אידען און קיין איין תלמוד תורה. זייערע קינדערלאך קענען ניט לערנען, ווי איהר אלע טאג, לערנען דאווענען, חומש מיט רש"י און איבערהויפט ריידען העבריאיש. אלזא פרעג איך אייך, צוליעב וואס איז אייער דער פליכט פון יעדען איד, אז ער זאל זעהן אפשפארען געלד פון דאס לעצטע?"

"אויף צו פאהרען נאך רוסלאנד!" האבען די יונגע קול'בעלאך אויסגע־קלונגען.

* * *

מר. קאפלאן איז געווען פריינדליך. און האט מיר איבערגעגעבען א צווייטע, ווייץ, וואס א קאסטימער האט איבערגע־לאזען ביי איהם אין רעסטאראן.

א אידישער מילך־דיעלער האט אנ־געהויבען צו אנאנסירען ווייט און ברייט, אז זיינע מילך איז מיט א הכשר פון ער הרבנים.

דער ועד הרבנים האט איהם גע־שיקט רופען און געפרעגט:

"ר' איד, ווי אזוי שרייבט איהר, אז איהר האט אונזערען א הכשר, אז מיר קא־נען דאך אייך גאר ניט!"

"וואס דארפט איהר מיר קאנען, אבי די מילך, וואס איך פארקויף, האט איי־ערען א הכשר!"

"ווי אזוי? מיר פארשטעהען אייך ניט!"

"וואס איז דא צו פארשטעהן? — עס איז גאנץ פשוט! אויף דער כשר'ער מקוה אין טשעסטנאט סטריט האט איהר גענעבען אייער הכשר?"

"גאנץ געזונט!"

"נו, איז די וואסער, וואס איך גיס אין צוגענומען דעם באס'ס גאנצע געלד!" מקוה!"

איהר פארטייד'גונג

א געשיכטעלע וואס קען גראדע זיין אן אמת'ע היינטיגע צייטען.

פון א. ז.

די אנגעקלאגטע, א יונגע, זיסע, ליבע פלעמערקע, איז געזעסען לעבען איהר לאיער און האט מיט אינטערעס אינגעהערט אין דער שלום־רעדע פון איהר אנקלעגער. איהרע אויערען זענען גע־ווען אנגעשטעלט צום פראקוראר'ס זייט, איהרע טיעף בלויע גרויסע אויגען צו דער זייט פון דער דזשורי...

די דזשורי, צוזעלף ווירדיגע עלטע־רע מענער, האבען זיך אויך מיט גרויס אינטערעס איינגעהערט צו די רייד פון פראקוראר, ער האט מיט פייער גערעדט וועגען דעם מורא'דיגען פארברעכען פון דער אנגעקלאגטער, וועלכע האט דריי מאל געשאסען אויף א מאן און האט איהם צוויי מאל פארוואונדעט. די אויי־גען פון דער דזשורי זענען אויך אבער געלאפען אין דער ריכטונג וואו די אנ־געקלאגטע איז געזעסען... זיי האבען זי אפגעמאסטען פון קאפ ביז די פיס...

"זאל די יונגענט און די שעהנקייט פון דער אנגעקלאגטער ניט האבען קיין ווירקונג אויף אייך, דזשענטעלמען פון דער דזשורי, — האט דער פראקוראר גע־דונערט און געקוקט אויף די זיידענע זאל־קען פון דער אנגעקלאגטער... פאר אייך זיצט א פערזאן וואס האט געפלאנט א מארד אויף א מענשען. אבער דורך א צופאל בלויז איז איהר ניט געלונגען דעם מארד דורכצופירען. באטראכט די קיים אין ליכט פון געזעץ, און ניט אין ליכט פון איהרע האר. איהרע אויגען, איהרע ברוסטען, און פיסלאך... האט דער פרא־קוראר געענדיגט.

דער אנגעקלאגטער'ס לאיער האט זיך אויפגעשטעלט צו האלטען זיין שלום רע־דע אבער די אנגעקלאגטע האט איהם אפגעהאלטען. זי האט זיך אויפגעשטעלט און זיך געווענדעט צום ריכטער:

"זער האנאר, וועט איהר מיר ערלוי־בען אליין צו האלטען די פארטיידיגונגס־רעדע?

— יא, — האט דער ריכטער ער־קלערט — קוקענדיג טיעף אויף דער אנגעקלאגטער'ס האלב אפענע ברוסט, וועלכע האט זיך הויך געהויבען...

זי האט אנגעפאנגען:

"דזשענטעלמען און דהי דזשורי, מיין פריינט, דער פראקוראר, האט דא גערעדט וועגען געזעץ, איך וועל רעדען וועגען גערעכטיגקייט... איך האלט, אז ניט נאר דארף מען מיך ניט באשטראפען, אין געזעץ לעבען איהר נאר דער מאן, אויף וועמען איך האב גע־שאסען דארף מיר באצאלען פאר זיין, זיין פובליסיטי אנענט...

"מענשען גיבען אוועק עהרע און געלט פאר אביסעל פובליסיטי... האט ווער פון אייך ווען געהערט פון יוקעל יאלה, דעם מאן, אויף וועלכען איך האב געשאסען? ניין! איצט ווייסט די גאנצע וועלט פון איהם. מיאוויס האבען איהם אנגעבאטען א קאנטראקט. צייטונ־גען וועלען איהם געבען געלט פאר שריי־בען ארטיקלען, וואדעוויל מענערדזשערס ווייסען זיך איבער איהם... ער איז גע־ווארען דער פאפולערסטער מענש אין לאנד, און וועמען האט ער דאס צו פאר־דאנקען אויב ניט מיר? — אזוי האט די אנגעקלאגטע געענדיגט איהר פארטיי־דיגונגס רעדע.

דער ריכטער האט געשאפעלט מיט'ן קאפ, דער פראקוראר האט געשמייכעלט צו איהר, די דזשורילייט האבען געוואונ־דען צו איהר, און אלע אין קאורט האבען איהר אפלאדירט.

"ניט שולדיג!", איז געווען דער ווערדיקט...

די באדייטונג פון אונזערע ימים טובים

פסח: — איז פאר די צייהן (עס קנאקט מצות).

שבועות: — פאר די אויגען — אלץ גרין.

ראש השנה: — פאר די אוי־ערען — מען בלאזט.

יום־כפור: — פאר'ן מאגען — מען פאסט.

סוכות: — פאר דער נאז — מען עסט אויף פרישע לופט.

פורים: — פאר'ן גאנצען פניב — פארשטעלט.

איז דאס מעגליך?

אז איידעם איז צוריקגעקומען פון זיין שווינגער'ס לויה, צוקומענדיג צום טויער איז אראפגעפאלען פון דער הויך א ציגעל איהם אין קאפ.

הא! האט דער איידעם אויסגערי־פען, א קוק טאענדיג צום הימעל — איז דאס מעגליך, אז זי זאל שוין זיין אין דער הויך?...

אויגען צוויי

פון עליזה גרינבלאט.

אויגען בליקען, אויגען קוויקען,
אויגען ריידען, קלוג און שעהן,
אויגען ווינקען, שפריצען פונקען,
אויגען זענען — כשר — ריין.

אויגען ברינען, אויגען גלינען,
אויגען מאכען ניט קיין טעות
אויף אלע שפראכען, אויגען לאכען,
אויגען זאגען סודות אויס.

אויגען דענקען, אויגען בענקען,
אויגען ברייגנען צער אין פרייד,
אויגען פרעגען, אויגען וועגען,
אויגען ווייסען, אלץ באשייד.

אויגען בעטען, אויגען גלעטען,
אויגען שאפען וועלטען פיעל,
אויגען גאפען, אויגען האפען,
שעהן עס איז דער אויגען שפיעל.

אויגען גרויע, אויגען בלויע,
מענשען אויגען — אלערליי,
אין די אלע מינים — אויגען,
זיינע אויגען דארט איך זעה.

אין צו כאפען נייעם גליק...
שטאלץ און האפערדיג די אידעלאך
ווערען היינט דא, ווי פון ספירט,
נעהמען אפ צוריק די שוהלען,
וואס מען האט שוין רעקווירירט.

און זיי שאפען אפ די "קלובען"

א גוט־הארציגער דאקטאר

קלמן: — מיין זוהן איז זעהר א גוט־הארציגער דאקטאר. ער נעהמט קיינמאל נישט באצאהלט פון פאציענטען.

זלמן: — אזוי? פון וואס לעבט ער?

קלמן: — די ווערשים באצאלען איהם.

א מאן א פעסימיסט

— וואס זאגסטו נישט צו די נייעם? אן אלטער דייטשער פראפעסאר האט אויסגעפונען א מיטעל געגען עקרות.

— איך גלויב נישט דערין. מיין מרים רחל'ן וועט ער שוין נישט העלפען.

— פארוואס?

— אז דריי יונגע דאקטוירים האבען איהר נישט געהאלפען, וועט דער אלטער פראפעסאר איהר שוין זיכער נישט העל־פען.

און מען ריינינגט יעדע שטאל,
און מען שטעלט ארויף די ספרים
און מען שטעלט זיך זאגען "טל"...

— "שיק־צו טוי, דו גרויסער בורא,
אלע קינדער פון דעם פעלד!
פון דעם ישוב, וואס דער איד האט
מיט זיין שווייס דא אויפגעשטעלט!"

און מען פיהלט טאקע דעם פסח
מיט זיין פרייהייט היינט אין בלוט
און די האפנונג וואקסט אויף הייזען —
אויפ'ן הארץ ווערט עפעס גוט . . .

— — — — — — — — — — — —

נייע צייטען, נייע ליעדער —
אידען לוסטיג קלאפען צו,
און זיך פרעהען מיט דער בשורה,
זיכער וועט א פריינד — ווי דו!

מיין בלאף

צו מיידלאך צו הינע
איך פיהל ניט קיין שנאה,
דאך ליעבען נאר קען איך
די מיידלאך די גרינע.

די מיידלאך וואס זענען
אין דערפער געבארען,
און קומען אהערצו
פון ליטע צופאהרען.

וואס האבען נשמות
און קערפערס געזונדע,
און באקען — צוויי עפעל —
אי רויטע אי רונדע.

וואס האבען נאך הערצער
וואס גלויבען אין מענשען,
אין טאטען און מאמען,
אין קריאת־שמע און בענשען...

ווייל נאר זיי פארשטעהען
צו שעצען געפיהלען,
און גוט איז מיט יענע
א ליעבע צו שפיעלען.

אויף מיידלאך אזעלכע
טו אייביג איך האפען,
דען זיי נאר איז מענליך
נעהערציג צו בלאפען! . . .

עס לעבען די נארערין

געזונגען פון א נארענדען און געגאר־טען, נאר וואס מיינט נארעריי איז א חכמה.

פון אבעלע.

אלע נארען,
ווערען נענארט
און בלייבען נארען.
עס נארען
די יונגע די אלטע,
די אלטע די יונגע,
די "רעכטע" די "לינקע"
די "לינקע" די "רעכטע",
עס נארען די מענער
די ווייבער,
די ווייבער די מענער,
עס נארען די שקלאפען
די הערשער,
די הערשער די שקלאפען,
די פיהרער די פעלקער,
די פעלקער די פיהרער,
עס נארען די זיהן,
עס נארען די טעכטער,
מען נארט מיט געוויין
מען נארט מיט געלעכטער.
עס נארען די נארען,
עס נארען חכמים,
און בלייבען צום נארען.
עס נארען די קלוגע
און מיינען געוויס
אז אין נארעריי
ליגט די חכמה.
עס נארט דער פייגלינג,
עס נארט דער העלר,
און מיינען
אז אויף נארעריי
שטעהט די וועלט.

סימנים צו דער־קענען א מענש

א לעקציע פון „ליץ" פאר די געטרייע לעזער לויט'ן זיצען:

זיצט איינער אין טורמע איז א סימן, אז ער איז א סוחר.

זיצט ער ביים שכן, איז א סימן, אז ער, דער שכן, האט א ווייב.

זיצט ער ביים רב'ן — איז א סימן אז ער האט אין דער היים א סוב־לאקא־טאר.

לויט'ן שטעהן:

שטעהט איינער ביי דער טיר, איז א סימן, אז עס קומט איהם געלט.

שטעהט ער אונטער דער חופה, איז א סימן, אז ער איז נישט נארמאל.

שטעהט ער ביים בראטעל, איז א סימן, אז ער איז א דראנג.

לויט'ן עסען:

עסט איינער מיט אפעטיט און ער זשאלעזיעט זיך נישט, איז א סימן, אז ער איז אויף יענעמ'ס א שמחה.

לויט'ן שלאפען:

רעדט איינער פון שלאף איז א סימן, אז ער איז א פאליטישען.

קריצט א פרוי אין שלאף מיט די צייהן, איז א סימן, אז זי־איז א שיינער.

שלאפט איינער אין דער היים, איז א סימן, אז ער איז א פריילידיגער.

אן אנשטענדיגער מענש

בעלא: — זאג מיר, זשערמען, ווי אזוי איז דיין חתן?

זשערמען: — ער איז אויפריכטיג, אהרענהאפט און ליעבענסווירדיג, זעהר אן אנשטענדיגער מענש.

בעלא: — מיט אזא כאן ביין היינטי־גע צייטען וועסטו שטארבען פאר הונגער.

שטום געווארען איז דער "עמעס".

— ווי זשע זאל מען דאס פארשטעהן? און מען שליסט ניט אויס פאר "קניידלאך" קיינעם מעהר פון "פראפאראין"...

נייע צייטען, נייע ליעדער —
אידען לוסטיג קלאפען צו...
סטאלין האט געזאגט: "כאווירים,
לאזט דעם פסח שוין צורוה!

— זארגט אויך ווייניג פאר די מצות,
לאזט די "אפיקורסות" אפ!
בעסער זאל די פריהלינג־זרועה
ליגען יעדערען אין קאפ!

פאר דער קאלעקטיוויזאציע,
קינדער, לייגט ניט איין די וועלט,
הונגער קומט! זעהט, אז דער פויער
זאל באארבייטען זיין פעלד!

אין מלחמות געגען ווערבעס,
געגען מרות, געגען "פאפ" —
קען די גאנצע "פיאטילעטקע"
נאך פארלירען באלד דעם קאפ!"... —

אויף צוריקוועגס די פאליטיק
האט דעם וואנען אויסגעדרעהט,
און די סדרה "חשיבנו"
האט זיך איבער לאנד צושפרייט...

די "לישענצעס" קריגען ווידער
שוין, ווי מענשען, אלע רעכט
און די שקאלעס און פאבריקען...
וואויל איז דעם באפרייטען קנעכט...

און די קינדער פון די סוחרים
בעט מען פאהרען קיין בידזשאן
און מען באט זיי גרויסע שכירות,
פרייע ערד און פרייע באן...

דאך וויל קיינער פון זיי פאהרען
אין מרחקים פאנגען העכט
ווייל דאס שטעדטעל ווערט צוביסלאך
אין דער היים דא — אויפגערעכט...

ווער וויל האקען דארטען וועלדער,
זעגען ברעטער, שטעלען וועגט,
ווען דא בויט מען זייד־פאבריקען
פריי פאר אלע פרייע הענט!?!

פון קאלאניעס לויפט די יוגענט
שוין אין שטארט אריין צוריק —
יעדער זוכט צו פראווען פסח

ליד פאר דער געטרייער לעזערין

ליד פון אלטן יודן

אלטע יודן, אלטע יודן,
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?
אלטע יודן, אלטע יודן,
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?

אלטע יודן, אלטע יודן,
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?
אלטע יודן, אלטע יודן,
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?

אלטע יודן, אלטע יודן,
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?
אלטע יודן, אלטע יודן,
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?

ליד פון אלטן יודן

אלטע יודן, אלטע יודן,
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?
אלטע יודן, אלטע יודן,
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?

אלטע יודן, אלטע יודן,
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?
אלטע יודן, אלטע יודן,
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?

אלטע יודן, אלטע יודן,
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?
אלטע יודן, אלטע יודן,
ווי אזוי זיט איר אויס?
ווי אזוי זיט איר אויס?